

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

[καλλιτεχνικὸν σπυρίωμα]

ΤΧΕΙ διασπείρεις ἡδη τὴ φήμη ἀνὰ τὸ ἑλληνικὸν δημόσιον τὸ ὄνομα τοῦ Εὐαγγέλου Παντόπουλου, ὡς ἐνὸς τῶν ὀλίγων καλλιτεχνῶν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Δι' ὅσους δῆν ηὗτύγησαν νὰ γνωρίσωσι τὸν ἔξοχον ἥθοποιόν, γαράττομεν τὸ σύντομον ὡδὲ σκιαγράφημα γνωρίζοντες ἂμα διὰ τῆς παρατιθεμένης ὅπισθεν εἰκόνος καὶ τὴν συμπαθῆ αὐτοῦ φυσιογνωμίαν.

Ο Παντόπουλος, εἰς τὸ εἶδος του πρὸ πάντων — τὸ κωμικὸν — τὸ ὅποῖν καλλιεργεῖ ἀπὸ φυσικῆς ἐμπνεύσεως, εἴναι ἀναντίστριτος μοναδικὴ ἴδιοφυΐα. Λοχεῖ εἰς μαρτύριον τοῦτο μόνον: ὅτι επὶ πέντε ἡδη συνεγεῖς θερινὰς περιόδους συγκρατεῖ ἀδιάσπαστον. ἀμέριστον, ἐνθουσιῶν πάντοτε τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν ὑπὸ τὴν γοττείαν τοῦ καλλιτεχνικοῦ τοῦ ταλάντου.

Τὸ πρῶτον δραματικὸν ἔργον, εἰς τὸ ὅποῖν ἀνέλαμψε καὶ κατεδείχθη τὴ σκηνικὴ ἴδιοφυΐα τοῦ Παντόπουλου ἦτο τὴ Τύχη τῆς Μαρούλας τοῦ κ. Κορομηλᾶ. Ἐκεῖ συνήντησε τὸν πρῶτον ἀντάξιον καλλιτεχνικόν του ὁλὸν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μπάρμπα Λιεάρδου, τὸν ὅποῖν, καὶ ὡς τύπον ἥθογραφικὸν καὶ ὡς γραμμῆρος κάλλιστα ψυχολογημένον, ἀπέδωκε καὶ ἀποδίδει θυμησίας. Εἰς τὸν ὁλὸν κύτον ὁ Παντόπουλος δὲν ἀντιγράφεται παρ' οὐδενὸς ἄλλου, διότι τὸν πλάττει, τὸν ζωογονεῖ, τὸν γρωματίζει μόνον τὴ ἴδικὴ του τέχνη. Εἴναι ἀληθεῖς ὅτι καὶ πρὸιν, εἰς τὰς τετοιμμένας ἐκείνας καὶ ἀνουσίους κωμῳδίας, τὰς ὅποιας οἱ παλαιότεροι ἥθοποιοι ἀνεβίβαζον ἐπὶ σκηνῆς, ὁ Παντόπουλος ἡδυνήθη νὰ δώσῃ νέαν τινὰ ἔκφρασιν καὶ ζωήν, διὰ τῶν ὑπερόγων σκηνικῶν του γραισμάτων καὶ νὰ τὰς παρουσιάσῃ ὑπὸ νέαν μορφήν. Ἀλλὰ τὰ ἔργα ἐκεῖνα δὲν ἥσαν ιεκνὰ ν' αναδείξωσιν ἐνα καλλιτέχνην ὡς τὸν Παντόπουλον, διὰ τὸν ὅποῖν δυστυχῶς τὸ πενιγρόν μας δραματολόγιον δὲν ἔχει ἔσλους ἀνταξίους.

Οὐχ ἡττον εἰς τὰς κωμῳδίας ἐκείνας, παρ' αἷς ὑπάρχουν ὁ πωροῦν χαρακτῆρες καὶ τύποι αὐτοτελεῖς, φυσικοί, ψυχολογημένοι, ὁ Παντόπουλος εἴνε ἔξοχος. Τελείστερον τύπον δασκάλου εἰς τὸ Ζητεῖται ὑπηρέτης τοῦ κ. Ἀννίνου δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῇ οὐδ' αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς, Ἐπίσης καὶ ὡς γηγενῆς ἀθηγαῖος εἰς τὴν Λύραν τοῦ Γέρω—Νικόλα τοῦ μακαρίτου Κόκκου, εἴνε ἔξαιρετος. Ως Γερικός Γραμματεὺς ἐφέτος κατέκτησε κυριολεκτικῶς τὴν πρωτεύουσαν ὅλην. Εἰς τὸ Βέβαια! Βέβαια—καίπερ ἀτεγγονοῦ καὶ ἀνούσιον σκηνικὸν κατασκεύασμα — ως νεανίας ἥλιθιος εἴνε θυμασίος τὴν μορφήν, τὸ βλέμμα, τὴν ἔκφρασιν, τὸ βάδισμα, τὸν τόνον τῆς φωνῆς, τὰς χειρονομίας, πρὸ πάντων δὲ τὴν περιθολήν. Διότι—δέον νὰ σημειωθῇ καὶ τοῦτο—ὁ Παντόπουλος εἴνε μοναδικός, ἀπαράμιλλος ἵσως, καὶ εἰς τὰς μετεμψιέσεις του. Εἰς τοῦτο τὸν βογθεῖ οὐ μόνον ἡ σπανία πλαστικότης τῆς μορφῆς του, ἀλλὰ καὶ ἡ ἔμφυτος καλαισθησία του καὶ ἡ ἐπίμονος μελέτη καὶ ἡ βαθεῖα ἐπίγνωσις τῶν χαρακτήρων τοὺς ὅποιους διερμηνεύει.

Τοιοῦτος ἐν προχείρῳ διαγράμματι ὁ καλλιτέχνης κωμικός, περὶ οὐ ἡδύναντο νὰ γραφῶσιν ἐκατονταπλάσιαι σελίδες. Ἡθοποιὸς μὲ ἔμπνευσιν, με αἰσθησιν τοῦ καλοῦ λεπτοτάτην, μὲ ἀντιληψίαιν δὲξεῖχν, μὲ δύναμιν καὶ κάλλος σκηνικὸν σπάνιον, πρὸ παντὸς δὲ μὲ θέλησιν καὶ φιλοτιμίαν νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Εἰς τὸν Παντόπουλον, δόντα τὴν πρώτην ὄθησιν πρὸ πενταετίας, ὀφείλεται κυρίως ὁ περὶ τὸ θέατρον τελευταῖον ἀναπτυχθεὶς πυρετὸς τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν συγγραφέων, ὃν ἔκορύφωσαν διὰ τῆς ἄλλης ὁδοῦ, τῆς δραματικῆς ὑποχρίσεως, δύο ἔξισου ὑπέροχοι καλλιτέχνιδες, ἡ Εὔχγγελία Παρασκευοπούλου καὶ ἡ δεσποινίς Αἰκατερίνη Βερώνη, εἰς τὴν ἀμιλλαν τῶν ὅποιων ἀποδοτέον τὴν ἀπό τιγος ἀνυψωσιν τοῦ δράματος ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς. Ο Παντόπουλος, ως πρότυπον ίδεωδες ἑλληνος κωμικοῦ, ἐνέπνευσεν ἀκάθεκτον τὸν ζῆλον εἰς τοὺς περὶ τὸ δραματικὸν εἶδος ἀσχολουμένους νὰ ἐπιδιθῶσιν εἰς τὴν συγγραφὴν κωμειδύλιων, τὰ ὅποια ῥαγδαῖα τελευταῖον κατέκλυσαν τὴν σκηνήν. Καὶ δὲν ἦτο μὲν πλουσία καὶ κατὰ τὸ ποιὸν ἡ παραγωγὴ αὐτη, οὐδὲ ἰκανοποίει τὴν ὑποχριτικὴν τέχνην τοῦ Παντοπούλου, οὐχ ἡττον μαρτυρεῖ τὸ πανταχόθεν διεγερθὲν ἐνδιαφέρον περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου—τοῦ τέως παρημελημένου—καὶ τοῦτο εἴνε τὸ παρήγορον. Διότι ὁ ἀγών πρόκειται περὶ τοῦ προσεγγοῦς μέλλοντος.